

БЪЛГАРСКА ТЪРГОВСКО-ПРОМИШЛЕНА ПАЛАТА

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Вж. № 28/к.д. 18/1998

Палата 24.06.1998

Парчевич 42
София 1000
тел.: (02) 987 26 31
факс: (02) 987 32 09
телекс: 22 374
E-mail: bcci@bis.bg

БЪЛГАРСКА ТЪРГОВСКО-
ПРОМИШЛЕНА ПАЛАТА
Изх. № 632
дата 23.06.1998

ДО ПРОФ. Д-Р ЖИВКО СТАЛЕВ -
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА Р БЪЛГАРИЯ

КД 18/98

Н. Станиславов
и с. Бургас

24.06.98

ОТНОСНО: ВАШ № 28/к.д. 18/98 ОТ 09.06.1998 ГОД.

УВАЖАЕМИ Г-Н ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД,

ВЪЗ ОСНОВА НА ОПРЕДЕЛЕНИЕТО НА КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД ОТ 04.06.1998 ГОД. БЪЛГАРСКАТА ТЪРГОВСКО-ПРОМИШЛЕНА ПАЛАТА (БТПП) С НАСТОЯЩОТО ПРЕДСТАВЯ СВОЕТО СТАНОВИЩЕ ОТНОСНО ИСКАНЕТО НА ГРУПА НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОННОСТТА НА РАЗПОРЕДБИТЕ НА ЧЛ. 7, АЛ. 1, Т. 6; ЧЛ. 13, АЛ. 5; ЧЛ. 27, АЛ. 3; ЧЛ. 36, АЛ. 2 И ЧЛ. 55, АЛ. 1, Т. 2 ОТ ЗАКОНА ЗА ЗАЩИТА НА КОНКУРЕНЦИЯТА (ЗЗК):

I. По чл. 7, ал. 1, т. 6:

Вярно е, че нормата използва общото понятие "недействителност на споразуменията и решенията", но визираното в текста основание за недействителност - противоречие със ЗЗК, навежда на категоричния извод, че нормираната хипотеза е нишожност - чл. 26, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите.

Съгласно общите гражданско-правни принципи нишожността настъпва по право. Всеки може да установи и да се позове на нишожността, поради противоречие със закона (в случая със ЗЗК). Поради това с най-голямо основание това може да стори и Комисията за защита на конкуренцията (КЗК) - органът, който изпълнява ЗЗК (пар. 11 от Преходните и заключителни разпоредби на ЗЗК).

Не е необходимо прогласяване на нишожността от правораздавателен орган (вж. В. Таджер, Гражданско право, Обща част, дял II, 1973 г., стр. 285).

Следователно установяването на нишожността не е правораздаване, поради което по смисъла на чл. 119, ал. 1 от Конституцията не е в компетентността единствено на посочените в Конституционния текст съдилища.

По изложените по-горе съображения БТПП счита, че нормата на чл. 7, ал. 1, т. 6 от ЗЗК е конституционно-съобразена и не противоречи на чл.чл. 4, 8 и 117, ал.2, респ. - 119 от Конституцията.

II. По чл. 13, ал. 5:

ЛОГИЧНОТО И СИСТЕМАТИЧНО ТЪЛКУВАНЕ НА ТЕКСТОВЕТЕ ОТ ГЛАВА III "ЗАБРАНЕНИ СПОРАЗУМЕНИЯ, РЕШЕНИЯ И СЪГЛАСУВАТЕЛНА ПРАКТИКА" ПОКАЗВАТ СЛЕДНАТА ХРОНОЛОГИЯ В ЛЕЙСТВИЯТА НА ПРЕДПРИЯТИЯТА И НА КЗК, ПРИ ХИПОТЕЗА ЗА ОСВОБОЖДАВАНЕ ОТ ЗАБРАНА (ЧАСТ ОТ КОЯТО ПРОЦЕДУРА НОРМИРА И РАЗГЛЕЖДАНИЯТ ТЕКСТ):

- ПРЕДПРИЯТИЯТА СЕ ЗАДЪЛЖАВАТ ДА УВЕДОМЯВАТ КЗК ЗА ВСИЧКИ СПОРАЗУМЕНИЯ, РЕШЕНИЯ, ИЛИ СЪГЛАСУВАТЕЛНИ ПРАКТИКИ, КОИТО МОГАТ ДА ПОПАДНАТ В ХИПОТЕЗИСА НА ЧЛ. 9, АЛ. 1 ОТ ЗЗК, (ЧЛ. 11, АЛ. 1 ОТ ЗЗК), ИЛИ СЪС СИГУРНОСТ СЕ ВКЛЮЧВАТ В ТЕЗИ ЗАБРАНИ; ВЪВ ВТОРИЯ СЛУЧАЙ ПРЕДПРИЯТИЯТА, С УВЕДОМЛЕНИЕТО МОГАТ ДА ИСКАТ ОСВОБОЖДАВАНЕ ОТ ЗАБРАНА (ЧЛ. 11, АЛ. 3 ОТ ЗЗК);

- ПРИ ХИПОТЕЗА НА ОСВОБОЖДАВАНЕ ОТ ЗАБРАНА (ЧЛ. 13 ВЪВ ВРЪЗКА С ЧЛ. 11, АЛ. 3 ОТ ЗЗК), КЗК РАЗПОРЕЖДА НЕЗАБАВНО ПРЕУСТАНОВЯВАНЕ, ИЛИ ПРОМЯНА НА СПОРАЗУМЕНИЕТО, РЕШЕНИЕТО, ИЛИ СЪГЛАСУВАТЕЛНАТА ПРАКТИКА "АКО ПРИ ПРОУЧВАНЕТО БЪДАТ УСТАНОВЕНИ ДАННИ", КОИТО СОЧАТ ЗА УВРЕЖДАНЕ, ИЛИ ЗА ОПАСНОСТ ОТ УВРЕЖДАНЕ ИНТЕРЕСИТЕ НА ПАРТНЬОРИТЕ, ИЛИ ПОТРЕБИТЕЛИТЕ (ЧЛ. 13, АЛ. 5);

- В СРОК ОТ ДВА МЕСЕЦА ОТ ПОСТЪПВАНЕ НА УВЕДОМЛЕНИЕТО ОТ ПРЕДПРИЯТИЕТО, КЗК ПОСТАНОВЯВА РЕШЕНИЕ, ЧЕ НЕ Е НАЛИЦЕ ОСНОВАНИЕ ЗА ПРИЛАГАНЕ НА ЗАБРАНА, ИЛИ ЗА ЗАБРАНА НА СПОРАЗУМЕНИЕТО, РЕШЕНИЕТО, СЪГЛАСУВАТЕЛНАТА ПРАКТИКА (ЧЛ. 12 ОТ ЗЗК).

СЛЕДОВАТЕЛНО РЕШЕНИЕТО НА КЗК ПО ЧЛ. 13, АЛ. 5 ОТ ЗЗК КАСАЕ САМО ПЕРИОДА НА ИЗВЪРШВАНОТО ОТ КЗК ПРОУЧВАНЕ - ОТ ПОЛУЧАВАНЕ НА УВЕДОМЛЕНИЕТО НА ПРЕДПРИЯТИЕТО ПО ЧЛ. 11 ОТ КЗК ДО ПОСТАНОВЯВАНЕ НА ОКОНЧАТЕЛНОТО РЕШЕНИЕ ПО ЧЛ. 12. ОЧЕВИДНО Е, ЧЕ СТАВА ДУМА ЗА ВРЕМЕННА АДМИНИСТРАТИВНА МЯРКА, А НЕ ЗА ПРАВОРАЗДАВАНЕ ПО СМИСЪЛА НА ЧЛ. 119, АЛ. 1 ОТ КОНСТИТУЦИЯТА, КОЕТО Е ИЗЦЯЛО В ПРАВОМОЩИЯТА НА СЪДИЛИЩАТА.

В ТОЗИ СМИСЪЛ ЧЛ. 13, АЛ. 5 ОТ КЗК НЕ ПРОТИВОРЕЧИ НА ЧЛ. ЧЛ. 4, 8, 117, АЛ. 2, РЕСП. - 119, АЛ. 1 ОТ КОНСТИТУЦИЯТА.

ТЪЛКУВАНЕТО НА ЧЛ. 120, АЛ. 2 ОТ КОНСТИТУЦИЯТА НАВЕЖДА НА ИЗВОДА, ЧЕ СЪС ЗАКОН ОПРЕДЕЛЕНИ АДМИНИСТРАТИВНИ АКТОВЕ МОГАТ ДА СЕ ИЗКЛЮЧАТ ОТ СЪДЕБЕН КОНТРОЛ. ОТ ТАЗИ ГЛЕДНА ТОЧКА ВТОРОТО ИЗРЕЧЕНИЕ НА ЧЛ. 13, АЛ. 5 НЕ ПРОТИВОРЕЧИ НА ЧЛ. 120, АЛ. 2 ОТ КОНСТИТУЦИЯТА.

III. По чл. 27, ал. 3:

СИСТЕМАТИЧНОТО МЯСТО НА ТЕКСТА НАВЕЖДА НА АНАЛОГИЧНИТЕ ИЗВОДИ, ИЗЛОЖЕНИ В ПРЕДХОДНАТА Т. II.

РАЗГЛЕЖДАНИЯТ ТЕКСТ НОРМИРА ПРАВО НА КЗК В ПЕРИОДА НА ПРОУЧВАНЕТО (ЧЛ. 29, АЛ. АЛ. 1 И 2 ОТ ЗЗК) - ОТ ПОЛУЧАВАНЕ НА УВЕДОМЛЕНИЕТО (ЧЛ. 24 ОТ ЗЗК) ДО ПОСТАНОВЯВАНЕ НА ОКОНЧАТЕЛНОТО РЕШЕНИЕ (ЧЛ. 29, АЛ. 3 ОТ ЗЗК).

ЧЛ. 27, АЛ. 3 ОТ ЗЗК НОРМИРА ВРЕМЕННА АДМИНИСТРАТИВНА МЯРКА НА КЗК, КОЯТО НЕ Е ПРАВОРАЗДАВАНЕ И В ТОЗИ СМИСЪЛ НЕ ПРОТИВОРЕЧИ НА ЧЛ. ЧЛ. 4, 8, 117 И 119, АЛ. 1 ОТ КОНСТИТУЦИЯТА.

ТЕКСТЪТ НА ЧЛ. 27, АЛ. 3, ОТНОСНО НЕОБЖАЛВАЕМОСТТА НА РЕШЕНИЕТО НА КЗК Е В СЪОТВЕТСТВИЕ С ЧЛ. 120, АЛ. 2 ОТ КОНСТИТУЦИЯТА.

IV. По чл. 36, ал. 2:

При обсъждане на конституционно-съобразността на този текст следва да се има предвид, че решенията на КЗК за установяване на нарушенията:

- са административни актове;
- в съответствие с чл. 120, ал. 1 от Конституцията подлежат на обжалване пред Върховния административен съд (ВАС), с изключение на привременните решения по чл. 13, ал. 5 и чл. 27, ал. 2 и 3 (чл. 43 от КЗК);
- са основание за налагане на административни санкции по глава XI от ЗЗК.

Решенията на КЗК за установяване на нарушенията по ЗЗК нямат нищо общо с правораздавателната дейност и в този смисъл тези решения не са в компетенциите на съдилищата. Актовете на КЗК са основание за налагане на административните санкции по ЗЗК.

Но при многообразието на последиците от нарушенията по ЗЗК е напълно допустимо засегнатите лица да претърпят вреди, спорът за размера на които ще се реши единствено по съдебен ред. При тази хипотеза е задължително влезлите в сила решения на КЗК (които не са атакувани пред ВАС и въз основа на които са наложени санкции) да са задължителни за съответния първоинстанционен съд, решаващ спора за обезщетение на лицата, засегнати от нарушенията по ЗЗК. Според принципите на правната теория административните актове могат да имат не само административно-правни, но и други последици – съображения, продиктувани от необходимостта за стабилност в обществените и правни отношения. В противен случай е реална житейската опасност за наличие на две противоречащи решения (административно и съдебно) по един и същи фактически състав.

По всички изложени съображения следва да се заключи, че текстът на чл. 36, ал. 2 от ЗЗК не противоречи на чл. чл. 4, 8, 117, ал. 2, респ. – и чл. 119, ал. 1 от Конституцията.

V. По чл. 55, ал. 1, т. 2:

Тъй като ЗЗК урежда гражданско-правни обществени отношения, очевидно е, че извършеното нарушение на ЗЗК може да бъде основание за издаване само на съдебно решение, а не и на присъда.

При наличие на хипотезата на чл. 55, ал. 1, т. 2, текстът препраща изцяло към процедурата на Гражданско-процесуалния кодекс (ГПК), поради което нормата дори и формално не е в противоречие с ГПК. Факт е, че ГПК допуска по исков ред установяване на недопустимост, или нищожност на съдебно решение (чл. 498) и именно от такива права по ГПК може да се ползва председателят на КЗК по реда на чл. 55, ал. 1, т. 2.

Предвид това нормата на чл. 55, ал. 1, т. 2 от ЗЗК не противоречи на чл. чл. 4, 8 и 117, ал. 2 от Конституцията.

С уважение,

Божидар
Председател

